

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu JUDr. Milana Chmelíčka a soudkyň JUDr. Ivy Březinové a JUDr. Lucie Bičákové ve věci

žalobkyně: **EUROVIA CS, a.s.**, IČO 45274924
sídlem Národní 10, Praha 1
zastoupená advokátem Mgr. Radkem Pokorným
sídlem Klimentská 1216/46, Praha 1

proti

žalovanému: **Ředitelství silnic a dálnic ČR**, IČO 65993390
sídlem Na Pankráci 546/56, Praha 4
zastoupená advokátem Mgr. Petrem Holešínským
sídlem Korunní 1302/88, Praha 10

o zaplacení 41 159 016,44 Kč,

o odvolání obou účastníků proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 18. dubna 2019, č.j. 60C 1061/2013-634,

takto:

- I. Rozsudek soudu I. stupně se ve vyhovujícím výroku I. mění jen tak, že se zamítá žaloba ohledně částky 2 758 373,30 Kč; jinak se v tomto výroku a v zamítavém výroku II. rozsudek potvrzuje.
- II. Žalobkyně je povinna nahradit žalovanému náklady řízení před soudy obou stupňů ve výši 462 920,90 Kč k rukám jeho právního zástupce do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem soud I. stupně výrokem I. uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci ve lhůtě 3 dnů od právní moci rozsudku částku ve výši 18 431 779,52 Kč. Výrokem II. žalobu ohledně částky 22 727 236,92 Kč zamítl a výrokem pod bodem III. uložil žalobci zaplatit žalovanému

Shodu s prvopisem potvrzuje Barbora Nevolová

náhradu nákladů řízení ve výši 225 272,81 Kč k rukám jeho právního zástupce. Takto soud rozhodl o žalobě, kterou se žalobkyně domáhala zaplacení úroku z prodlení a smluvních pokut v souvislosti s prodlením žalované s úhradou 33 faktur specifikovaných v žalobě, přičemž předmětné faktury žalovaný uhradil po lhůtě jejich splatnosti v plné výši.

2. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby s tím, že dosud nenastala splatnost ceny díla, tudíž nemůže být v prodlení s jejím zaplacením. Argumentoval tím, že nebyl dodržen postup sjednaný v čl. 14.6 Všeobecných obchodních podmínek (dále jen "VOP") a neztotožnil se s výkladem článku 14.8 VOP, který žalobce vyložil jako ujednání o smluvní pokutě. Připustil, že se mohlo maximálně jednat o ujednání o výši smluvních úroků z prodlení. Faktury označené v žalobě pod č. 21 až 33 obsahují vyúčtování nejen sjednané ceny díla podle vyhlášené veřejné zakázky, ale rovněž i ceny za vícepráce, o kterých bylo rozhodnuto až v průběhu realizace stavby a žalobci nemohl vzniknout nárok na úhradu prací dotčených těmito vícepracemi. Ohledně těchto položek se pak žalovaný nemohl dostat do prodlení. Položky dotčené vícepracemi žalovaný rozdělil na dvě skupiny 1) položky, které musely být v souladu s § 23 odst. 7 zákona o veřejných zakázkách administrovány v jednom řízení bez uveřejnění a položky, které byly zahrnuty do potvrzení prací objednatelům označených v rámci kategorizace jako s nedostatečně prokázaným kritériem nepředvídatelnosti, nebo provedené z jiného důvodu. Část ceny díla dotčená vícepracemi se mohla stát splatnou až po skončení příslušných řízení bez uveřejnění ve smyslu zákona o veřejných zakázkách. Dále namítal, že uplatnění nároku žalobce je v rozporu s dobrými mravy a poctivým obchodním stykem, neboť dodatkem č. 1 ke smlouvě o dílo se žalobce zavázal, že navrhne žalovanému úsporná opatření, jimiž bude dosaženo minimální úspory 11 200 000 Kč a namísto toho nyní požaduje úhradu sankčních plnění. Dále žalovaný uplatnil ke své obraně pohledávky vůči žalobci vyplývající z jiných smluv o dílo (konkrétně se jednalo o smlouvu ze dne 25.9.2003) předmětem díla dálnice D 47 úsek Rudná – Hrušov a o smlouvu ze dne 18.10.2004, dálnice D 47 úsek Hrušov-Bohumín), kdy žalobce účtoval žalovanému valorizovanou cenu díla, kterou žalovaný zpočátku hradil. Rozhodčí soud pak posoudil nárok žalovaného na vrácení nesprávně valorizované ceny díla jako oprávněný a žaloby žalovaného částečně zamítl, ale výlučně pro promlčení. Mezi účastníky pak nebyl v bodě 2.5 VOP sjednan zákaz započtení všech pohledávek, nýbrž pouze pohledávek vzniklých v rámci předmětné smlouvy o dílo.
3. O nárocích označených v žalobě č. 1 – 20 soud I. stupně rozhodl rozsudkem ze dne 5.10.2016, č.j. 60C 1061/2013-387 tak, že žalobě v plném rozsahu vyhověl. K odvolání žalovaného byl rozsudek soudu I. stupně usnesením zdejšího soudu jako soudu odvolacího ze dne 26. září 2017 č.j.16 Co 119/2017 – 444 zrušen se závazným právním názorem ohledně splnění náležitostí potvrzení dílčí platby dle čl. 14.6 VOP a ZOP, stejně tak se závěry, že VOP a ZOP jsou součástí smlouvy o dílo. Odvolací soud uložil soudu I. stupně s ohledem na potřebu výkladu smluvního ujednání v čl. 14.8 VOP zabývat se skutečnou vůlí účastníků smlouvy a dalšími výkladovými metodami tohoto projevu vůle ve smyslu § 266 obch. zák., aby bylo postaveno najisto, zda pojem „finanční pokuta“ představuje ujednání o smluvní pokutě či o smluvním úroku z prodlení. Neshledal též správným závěr soudu I. stupně, týkající se výkladu čl. 2.5 VOP, kdy soud dospěl k závěru, že započtení jiných pohledávek, jež má žalovaný vůči žalobci, není možné, neboť toto ustanovení se netýká zápočtu pohledávek vzniklých mezi účastníky z jiných smluv.
4. Po provedeném obsáhlém dokazování dospěl soud I. stupně k závěru, že účastníci sdružení (na straně zhotovitele) a žalovaný jako objednatel uzavřeli smlouvu o dílo ve smyslu § 536 a násl. obch. zák., jež má všechny náležitosti platného právního úkonu. Soud vzal za svá skutková zjištění shodná tvrzení účastníků o tom, že dne 6. 2. 2008 žalovaný vyhlásil veřejnou zakázku č. 60009465 na stavební práce Rychlostní silnice R55 Skalka – Hulín, že dne 21. 3. 2008 uzavřely společnosti STRABAG a.s., OHL ŽS, a.s. a Porr a.s. (dříve Pražské silniční a vodohospodářské stavby, a.s.) se žalobkyní (dříve Stavby silnic a železnic, a.s.) smlouvu o sdružení dle § 829 obč. zák., že dne 27. 6.

2008 žalovaný jako objednatel a účastníci sdružení na straně zhotovitele podepsali Souhrn smluvních dohod k uzavření smlouvy o dílo za cenu 3 096 499 737 Kč bez DPH, konečně že Všeobecné obchodní podmínky staveb pozemních komunikací (dále jen VOP) jsou shodné pro všechny pozemní komunikace v dikci Ministerstva dopravy. Dále mezi stranami nebylo sporu o tom, že žalobkyně provedla vícepráce, o nichž bylo rozhodnuto až v průběhu realizace stavby a které se promítly ve fakturách označených v žalobě pod čísly 21 až 33, že cena díla byla žalovaným zcela zaplacená a že žalovaný k započtení navrhl své nároky, které uplatnil žalobami u rozhodčího soudu a které byly zamítnuty z důvodu promlčení. Konečně mezi stranami nebylo sporu o tom, kdy došlo k úhradě jednotlivých faktur, které žalovaný uplatnil vůči žalobkyni k započtení. Žalobkyně své povinnosti ze smlouvy o dílo provést stavební práce Rychlostní silnice R55 Skalka - Hulín splnila, vzniklo jí tak právo každý měsíc provádět fakturaci provedených a odsouhlasených prací. Žalobkyni se podařilo prokázat, že řádně vyúčtovala práce, předložila všechny požadované podklady v účastníky sjednané formě a že jí žalovaný výplatu těchto částek potvrdil. Dále bylo v řízení prokázáno, že žalovaný předmětné faktury zaplatil až po termínu splatnosti.

5. Pokud jde o požadavek na zaplacení smluvní pokuty, soud nepokládal ujednání o smluvní pokutě (čl. 14 bod 8 VOP) za neurčitě. Z obsahu písemného ujednání jednoznačně vyplývá, že si účastníci sjednali pro případ, že žalovaný včas nezaplatí platbu, další sankci, a sjednali si i pravidla pro její výpočet. Z provedeného dokazování se podává, že celý kontraktační proces probíhal v režimu veřejné zakázky. Zájemci o veřejnou zakázku čerpali informace o skutečné vůli žalovaného výlučně ze smluvní dokumentace, kterou žalovaný pro účely vypsání veřejné zakázky připravil a použil jako výchozí zdroj vzorové podmínky FIDIC. Žalovaným předložené vyjádření Ministerstva dopravy, kterým mělo být prokázáno, že úmyslem bylo sjednat smluvní výši zákonného úroku z prodlení, je tedy zcela bezvýznamné, když tento úmysl nemohla druhá strana smlouvy v rámci soutěže o veřejnou zakázku v žádném případě ze zadávací dokumentace poznat. Jednoznačný výklad čl. 14. 8 VOP nelze dovodit ani odkazem na odbornou literaturu, když zde najdeme možnost výkladu obojího. Lze tedy uzavřít, že postupem podle § 266 odst. 1 obch. zák. nelze dospět k jednoznačnému závěru, zda byla sjednána smluvní pokuta nebo odlišná výše úroku z prodlení, a to přinejmenším proto, že tato vůle nemohla být žalobkyni známa. Žalovaný sice od roku 2008 pojem „finanční pokuta“ nahradil pojmem „smluvní pokuta“, avšak ani z tohoto jednání žalovaného soud nedovodil jeho skutečnou vůli. Soud uzavřel, že v řízení se žalovanému nepodařilo ani přes poučení podle § 118a odst. 3 o. s. ř. prokázat své obranné tvrzení, že bylo jeho skutečnou vůlí ujednat v čl. 14.8 VOP sazbu úroku z prodlení odlišnou od zákona a nikoliv smluvní pokutu, resp. že by tato jeho vůle byla žalobkyni známa nebo jí známa být musela. Proto soud přistoupil k interpretaci onoho sporného ustanovení smlouvy podle dalších zákonných kritérií. Vyšel přitom z toho, že stranami smlouvy byla státní příspěvková organizace a sdružení společností s dlouholetou praxí ve výstavbě liniových staveb, a že zhotovitel, kterému byl projev vůle určen, bezpochyby mohl legitimně očekávat, že navrhovaná smlouva, kterou připravila státní příspěvková organizace, bude obsahovat platná ujednání, když účastníci smluvního vztahu chtěli dosáhnout spíše platného ujednání, nežli neplatného. Soud dospěl k závěru, že při výkladu ujednání čl. 14.8 VOP je třeba s odkazem na § 266 odst. 2 a odst. 3 obch. zák. toto ujednání interpretovat tak, že se jedná dohodu o smluvní pokutě. Žalovaný taktéž v dohodě o narovnání ze stejného období potvrdil, že si je vědom dvojí sankce za prodlení tedy smluvní pokuty vedle úroku z prodlení. Žalovaný se sice dovolával anglického znění publikace FIDIC, z něhož dovozoval, že se jedná o úrok z prodlení, ale účastníci smlouvy si sjednali jako závazné české znění vtělené do Všeobecných obchodních podmínek a český právní řád. Soud i s odkazem na § 266 odst. 4 obch. zák. dovodil, že byla mezi účastníky sjednána smluvní pokuta.
6. Neshledal též, že by požadavek žalobce na zaplacení sankcí byl v rozporu s dobrými mravy s důvodů blíže v odůvodnění rozvedených a i s odkazem na judikaturu NS ČR s tím, že v obchodněprávních vztazích je ujednání o smluvní pokutě možné považovat za neplatný právní

úkon podle § 39 obč. zák. pouze v případě, že by se dobrým mravům přičily okolnosti, za nichž byla sjednána, což není daný případ.

7. Pokud jde o výklad čl. 2.5 VOP a námitku zákazu započtení vyložil toto ustanovení smlouvy postupem dle § 266 odst. 1 obč. zák. a dospěl k závěru, že smluvní dokumentace neobsahuje všeobíejající zákaz započítávání vzájemných pohledávek, nýbrž účastníkům předepisuje pouze postup vzájemného uplatňování pohledávek plynoucích ze smlouvy samotné.
8. Existence pohledávek uplatněných žalovaným k započtení byla v řízení prokázána. Žalovaný své pohledávky z titulu bezdůvodného obohacení vzniklého nesprávnou valorizací cen jiného žalobkyní zhotovovaného díla uplatnil v rozhodčím řízení. Žaloby byly v rámci rozhodčího řízení shledány jako důvodné a žalobkyni byla uložena povinnost tyto pohledávky zaplatit. Jediným důvodem, proč byly žaloby částečně zamítnuty, bylo promlčení některých pohledávek v době zahájení rozhodčího řízení. Soud dospěl k závěru, že je rozhodčími nálezy vázán s odkazem na § 159a o.s.ř. a judikaturu NS ČR. V části zamítavých výroků rozhodčích nálezů soud vyšel také z jejich odůvodnění, z nichž vyplynulo, že pohledávky žalovaného byly těmito pravomocnými rozhodčími nálezy shledány zcela po právu a k částečnému zamítnutí žalob došlo výlučně z důvodu uplynutí promlčecí lhůty. Z odůvodnění nálezů jednoznačně vyplývá vyřešení všech sporných otázek týkajících se vzniku a existence těchto pohledávek jako takových. Zdůraznil, že je třeba chránit legitimní očekávání a dobrou víru obou účastníků a jejich legitimní očekávání, že tyto pravomocně vyřešené otázky již nebudou opětovně meritorně přezkoumávány, a to zejména za situace, kdy dokazování v rozhodčím řízení bylo prováděno složitými a nákladnými znaleckými posudky. Proto v tomto směru dokazování již neprováděl. Navíc žalobkyně nenamítala žádné obranné tvrzení, které by již neuplatnila v předmětných rozhodčích řízeních. Uzavřel, že v době, kdy se pohledávky žalobkyně a proti nim k započtení použité pohledávky žalovaného střetly, ještě pohledávky žalovaného promlčeny nebyly. Proto je nedůvodná námitka, že pohledávky žalovaného užitě k započtení nebyly započitatelné. V tabulce na straně 26 až 28 rozsudku přehledně rozepsal, kdy se pohledávky účastníků setkali a které faktury a v jaké výši započtl na jednotlivé žalobou uplatněné faktury.
9. Pokud jde o změny v průběhu stavby a vícepráce během výstavby, respektive k námitce, že se žalovaný nedostal do prodlení s úhradou těchto faktur, soud I. stupně neposuzoval tyto práce jako práce, které rozšiřovaly či měnily předmět plnění veřejné zakázky a vyžadovaly proto uskutečnění jakéhokoliv zadávacího řízení. Jednalo se o práce, které bylo třeba ke splnění předmětu díla provést, když potřeba jejich provedení vznikla v průběhu zhotovování stavby. Na tento postup pamatovaly i VOP v čl. 14. 1, který stanoví, že veškerá množství, která jsou dána v Soupisu prací nebo jiném souvisejícím dokumentu, jsou množství odhadovaná a nemají být pokládána za skutečná správná množství prací, které má zhotovitel realizovat. Současně čl. 13.1 VOP hovořil o tom, že změny může iniciovat správce stavby kdykoliv před vydání Protokolu o převzetí prací, buď prostřednictvím pokynu nebo žádosti zhotoviteli, aby předložil návrh. Zhotovitel provede a bude vázán každou změnou, pokud bezodkladně nepodá oznámení správci stavby, v němž uvede, že nemůže ihned získat vybavení nutné ke změně. Každá změna může zahrnovat: a) změny v množstvích kterékoliv položky prací zahrnutých ve smlouvě o dílo (tyto změny však nemusejí nutně znamenat změnu). Z uvedeného se tak podává, že práce a jejich množství nemohly být při uzavírání smlouvy zcela podrobně a vyčerpávajícím způsobem stanoveny. Znění smlouvy s případnými změnami počítalo. Z evidenčních listů zjistil, že každý obsahoval popis a zdůvodnění změny, rozpis ocenění změn a soupis prací. Současně obsahoval dohodu o tom, že se jedná o dodatek smlouvy. Soud uzavřel, že veškeré práce byly provedeny, vyfakturovány a žalovaným i řádně, avšak opožděně zaplacený.

10. Soud aplikoval hmotněprávní předpisy platné do 31. 12. 2013, tedy zákon č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník (dále jen "obch. zák.") a zákon č. 40/1964 Sb., občanský zákoník (dále jen "obč. zák.") v souladu s s přechodnými ustanoveními obsaženými v § 3028 a násl. zák. č. 89/2012, občanský zákoník.
11. S ohledem na výše uvedené uzavřel, že žalobkyně a žalovaný uzavřeli smlouvu o dílo dle § 536 a násl. obch. zák. Pro případ prodlení s úhradou ceny díla byla ve smlouvě dohodnuta smluvní pokuta (§ 544 obč. zák.). Součástí faktur v žalobě označených č. 21 až 33 byly i ceny víceprací, které se staly splatnými na základě vystavených faktur. Žalovaný nezaplatil jednotlivě vystavené faktury včas, dostal se do prodlení, a tím mu vznikla povinnost zaplatit jednak smluvní pokutu, jednak zákonné úroky z prodlení. Žalovaný proti nárokům žalobkyně uplatnil námitku započtení, když smlouva neobsahovala všeobecný zákaz započítávání vzájemných pohledávek účastníků, nýbrž jen vzájemných pohledávek vzniklých z předmětné smlouvy o dílo či v souvislosti s ní. Existenci pohledávek žalovaného použitých k započtení prokazují rozhodčí nálezy, kterými došlo k částečnému zamítnutí žalob, když důvodem zamítnutí bylo výlučně jejich promlčení. V době, kdy vznikly pohledávky žalobkyně, jejichž zaplacení se v tomto řízení domáhala, ještě nebyly pohledávky žalovaného promlčeny (§ 358, § 359, § 388, § 391 obch. zák.). S ohledem na uvedené tak soud dospěl k závěru, že pohledávky žalobkyně (konkrétně nároky č. 1 až 27, částečně č. 28 a 29) zanikly v důsledku jednostranného započtení podle § 580 obč. zák., a to zpětně k okamžiku jejich setkání s pohledávkami žalovaného. Soud tedy rozhodl tak, že žaloba byla shledána důvodnou ohledně nároků 30 až 33 zcela, tj. jak v části úroků z prodlení, tak v části smluvní pokuty, zčásti u nároků č. 28 a 29, ve zbývajícím rozsahu žalobu zamítl.
12. O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 142 odst. 2 o. s. ř. tak, že přiznal žalovanému, jenž byl v řízení úspěšnější, nárok na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení. Úspěch žalovaného ve věci představuje částka 22 727 236,52 Kč, ohledně které byla žaloba zamítnuta. Částka 18 431 779,52 Kč, ohledně které bylo žalobě vyhověno, je naopak úspěchem žalobkyně. Žalovaný měl úspěch z 55 % a žalobkyně ze 45 %.
13. Tyto náklady sestávají ze zaplaceného soudního poplatku v částce 266 380 Kč (soudní poplatek za odvolání) a nákladů zastoupení advokátem. Advokátu žalovaného náleží odměna 61 060 Kč za úkon stanovená dle § 6 odst. 1 a § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb. z tarifní hodnoty 41 884 323,11. Za účelně vynaložené úkony soud považoval 5 úkonů. Z tarifní hodnoty ve výši 41 159 016,44 Kč náleží odměna ve výši 60 780 Kč za 17,5 úkonu, z tarifní hodnoty ve výši 5 327 607,22 Kč, za jeden úkon právní služby náleží odměna ve výši 29 620 Kč za 3 úkony, z tarifní hodnoty ve výši 35 831 409,22 Kč náleží odměna ve výši 58 660 Kč za 4 úkony. Odměna advokáta činí 1 633 210 Kč, 28 režijních paušálů po 300 Kč dle § 13 odst. 4 a. t., celkem 8 400 Kč, a náhrada za daň z přidané hodnoty ve výši 21 % z částky 1 641 610 Kč ve výši 344 738,10 Kč, celkem 2 252 728,10 Kč, z čehož 10 % je 225 272,81 Kč.
14. Rozsudek napadli včasným odvoláním oba účastníci řízení.
15. Žalobkyně napadla odvoláním zamítavý výrok II. Vytýkala soudu I. stupně, že nesprávně vykládal čl. 2.5 Všeobecných obchodních podmínek, když dospěl k závěru, že by žalovanému nebylo zakázáno jednostranně započíst své domnělé pohledávky za žalobcem. Dle jejího názoru toto ustanovení jednostranný zápočet jednoznačně zakazuje, což v odvolání podrobně rozebrala. Soud dospěl k závěru, že žalovaný sice byl omezen, pokud jde o započítávání pohledávek vůči žalobkyni z předmětné smlouvy, ale nebyl již omezen započítat jiné pohledávky z jiných smluv. Opomenul však skutečnost, že na straně zhotovitele zásadně vystupuje vícero účastníků. Kladl otázku, jakým způsobem by byli za svou práci na díle odměněni zbylí účastníci, započítal-li by žalovaný své pohledávky z jiné smlouvy o dílo vůči jednomu z nich, čímž by s ohledem na solidární pozici i

jejich pohledávka zanikla. Považovala námitku započtení uplatněnou žalovaným za nepřijatelnou. Dále namítla, že soud I. stupně nepřipustil při zjišťování skutkového stavu žalobcovy návrhy a při započtení vycházel z rozhodčích nálezů, když dospěl k závěru, že z odůvodnění těchto rozhodčích nálezů jednoznačně vyplývá existence předmětných pohledávek v době jeho vydání a považoval za nadbytečné znovu se zabývat tím, zda žalovanému vznikl vůči žalobci nárok na vrácení nesprávně valorizované ceny díla. Uváděla, že jakkoliv z povahy věci jsou účinky pravomocných rozsudků a rozhodčích nálezů ve vztahu k vykonatelnosti totožné, způsob přezkumu těchto rozhodnutí je naprosto odlišný. Účastníkům soudních řízení je dána možnost případné nesprávné rozhodnutí napadnout opravným prostředkem, ale takovýto přezkum není obecně v rozhodčím řízení přípustný. Možnost nápravy rozhodčího nálezu vycházejícího z nesprávných skutkových zjištění či stojícího na nesprávném právním posouzení je prakticky nulová. Žalobkyně byla toho názoru, že vázanost odůvodněním rozhodčího nálezu je možné pouze v případě, kdy lze z odůvodnění dovodit správně zjištěný skutkový stav a právní závěry. Není-li možné v rozhodčím řízení podrobit skutková zjištění a právní závěry přezkumu a dosáhnout tak případné nápravy nesprávných zjištění a závěrů, není namístě, aby bylo možné u těchto rozhodnutí při závaznosti výroku přihlížet i k jejich odůvodnění. Dále i namítala, že ani rozhodčí soud neposuzoval otázku oprávněnosti valorizací prováděných na stavbách žalovaného ve své rozhodovací praxi jednotně a odkázala na nálezy Rozhodčího soudu, ve kterých dospěl k závěru, že valorizace byly v celém rozsahu oprávněné. V daném případě je tak dán důvod pro přezkoumání otázky oprávněnosti valorizace po skutkové a právní stránce v rámci soudního řízení, když k němu nebyl a nemohl být dán prostor v rámci řízení rozhodčího a závěr soudu I. stupně, že ani opětovné provedení těchto důkazů by nemohlo na výsledku jím vedeného řízení nic změnit, není správný. Zpochybnila i výrok o náhradě nákladů řízení, když se soud I. stupně nezabýval zodpovězením otázky, zda náklady, jež vznikly žalovanému, byly účelně vynaložené a blíže nezdůvodnil, proč by žalovaný měl být v daném řízení zastoupen advokátem. Nezabýval se tím, zda předmětem vedeného sporu je či není právní problematika, která přímo nesouvisí s hlavní činností dané veřejné instituce, případně zda se jedná o právní problematiku velmi specializovanou, obtížnou, dosud neřešenou, jak ve své praxi judikuje Ústavní soud. Navrhovala, aby odvolací soud změnil výrok II. tak, že by žalobě v plném rozsahu vyhověl a uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobkyni náklady řízení před soudy obou stupňů, případně rozsudek zrušil a věc vrátil soudu I. stupně k dalšímu řízení.

16. Žalovaný v odvolání opětovně namítal, že právo žalobce na úhradu předmětných faktur vzniklo až poté, co byly tyto faktury žalovaným uhrazeny, respektive nikdy nevzniklo, neboť nebyly splněny podmínky uvedené v čl. 14.3 a 14.6 VOP a ZOP a v té části, ve které se faktury žalobce opírají o jím provedené vícepráce, až po uzavření písemného dodatku ke smlouvě o dílo v souladu se zákonem č. 137/2006 Sb. o veřejných zakázkách. Žalovaný uhradil všechny předmětné faktury ještě před splněním těchto podmínek a neocitl se tudíž v prodlení s jejich úhradou. Aby mohl vzniknout žalobci právo na úhradu víceprací, bylo nutné, aby došlo k provedení zadávacího řízení v souladu se zákonem o veřejných zakázkách a na základě tohoto zadávacího řízení následně i k uzavření písemného dodatku ke smlouvě o dílo. Soud I. stupně však věc nesprávně právně posoudil, když dospěl k závěru, že žalobci vzniklo právo na zaplacení ceny víceprací již ke dni fakturace, to znamená ještě před tím, než došlo k provedení zadávacího řízení, a tudíž i k uzavření písemného dodatku ke smlouvě o dílo. Tento svůj názor nesprávně odůvodnil čl. 13 VOP. Odkázal na kogentní povahu zákona o veřejných zakázkách i na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp.zn. 1Afs 23/2012 a na rozsudek Nejvyššího soudu sp.zn. 32Cdo 433/2015. V případě, kdy jedna ze stran smlouvy o dílo podléhá předmětnému zákonu, postup dle čl. 13 VOP vyvrcholí teprve uzavřením písemného dodatku ke smlouvě o dílo. Před uzavřením písemného dodatku žádná dohoda o změny díla není možná, respektive je neplatná. Nesouhlasil proto s právním názorem soudu I. stupně, že postup podle ZVZ nemá žádný dopad na splatnost ceny víceprací, neboť veškeré vícepráce byly provedeny na základě dohod uzavřených v souladu čl. 13 VOP + ZOP. Písemné dodatky ke smlouvě o dílo o vícepracích byly uzavřeny na základě JŘBU, které žalovaný

řádně doložil soudu, a teprve podpisem evidenčního listu změny stavby došlo v daném rozsahu ke změně smlouvy o dílo. Žalovaný se tedy nemohl ocitnout v prodlení s úhradou ceny víceprací, a v tomto rozsahu ani nemohly vzniknout domnělé nároky žalobce na úhradu smluvní pokuty a úroku z prodlení. Písemné dodatky ke smlouvě o dílo o vícepracích uzavřené prostřednictvím evidenčních listů změny stavby jsou platné zcela bez ohledu na to, že k provedení víceprací došlo ještě před uzavřením těchto dodatků. Skutečnost, že předmětné dodatky byly uzavřeny až poté, co byly vícepráce provedeny, představuje vadu v postupu, jež vedl k jejich uzavření, nikoli však vadu v jejich obsahu nebo účelu a nelze na tento případ aplikovat § 39 obč. zák. V této souvislosti odkázal i na rozsudek Nejvyššího soudu sp.zn. 33Cdo 594/2012. Pokud by soud dospěl k závěru, že dodatky ke změně smlouvy o dílo jsou neplatné, neboť došlo k jejich uzavření až poté, co byly předmětné vícepráce provedeny, musí odvolací soud dospět k závěru, že nedošlo k bezdůvodnému obohacení žalovaného na úkor žalobce. V souladu s konstantní judikaturou Nejvyššího soudu totiž platí, že provedení víceprací bez platně uzavřené dohody o změně díla není bezdůvodným obohacením objednatele na úkor zhotovitele, neboť se nejedná o plnění bez právního důvodu, ale o plnění na základě smlouvy o dílo, u něhož nebyly splněny podmínky pro vznik práva na úhradu ceny těchto prací. Odkázal i na rozsudek Nejvyššího soudu sp.zn. 23Cdo 1357/2016. Dále v odvolání polemizoval se závěrem soudu I. stupně, že ujednání obsažené v čl. 14.8 VOP byl mezi stranami sjednán nárok na smluvní pokutu, nikoliv na smluvní úrok z prodlení s uhrazením ceny díla, neboť úmyslem žalovaného bylo sjednat smluvní úrok z prodlení a vyloučit tak zákonný úrok z prodlení. Soud I. stupně měl za prokázané, že VOP a ZOP byly vypracovány na základě publikace FIDIC red book. VOP jsou důsledným překladem části s názvem Generali condition. V řízení bylo prokázáno, že původním obsahem čl. 14.8 VOP je ujednání o úroku z prodlení. Tento článek nebyl dotčen ZOP a taktéž stanovisko Ministerstva dopravy ze dne 17.10.2018 prokázalo, že úmyslem žalovaného bylo dohodnout smluvní úrok z prodlení, nikoli smluvní pokutu, neboť Ministerstvo dopravy, jako zřizovatel žalovaného, do značné míry ovlivňuje jeho konečnou vůli. I když obsah stanoviska nemohl být žalobci znám ke dni uzavření smlouvy o dílo, jeho podstatou je, že spolu s dalšími důkazy jednoznačně prokazuje, že úmyslem žalovaného bylo sjednat smluvní úrok z prodlení a nikoliv smluvní pokutu. Veškeré důkazy navržené žalobcem, které zdánlivě svědčí o opačném úmyslu žalovaného, se jeví ve světle důkazů předložených žalovaným jako zcela účelové, ať už se jedná o tvrzení, že žalovaný na jiných stavbách uzavřel smlouvy o dílo, ve kterých bylo v čl. 14.8 VOP + ZOP výslovně uvedeno, že se jedná o smluvní pokutu, nebo o tvrzení žalobce, že žalovaný v rámci dohody o narovnání ke smlouvě o dílo uzavírané v zásadě až po provedení díla, nevědomky vyslovil souhlas s tím, že článek 14.8 obsahuje ujednání o smluvní pokutě, o čemž svědčí i stanovení výše peněžitého postihu, který je stanoven obdobně, jako česká právní úprava stanoví zákonný úrok z prodlení. Úmysl žalovaného sjednat smluvní úrok z prodlení musel pak být žalobci znám již v průběhu zadávacího řízení, neboť smlouva o dílo uzavřená na základě červené knihy FIBIC je dlouhodobě a celosvětově považována za standart při výstavbě pozemních a inženýrských staveb projektovaných objednatelem a u subjektu, kterým je žalobce, není možné tvrdit, že mu není známa obecná část červené knihy FIBIC. Považoval závěr soudu I. stupně, že čl. 14.8 VOP + ZOP sjednává smluvní pokuty mezi účastníky za nesprávný, stejně tak jeho závěr, že tento článek je nutné vykládat k tíži žalobce. Tvrzení žalobce, že o významu tohoto článku neměl žádnou pochybnost, neboť jím byla jednoznačně sjednána smluvní pokuta, považoval za ryze účelové. Obchodní zákoník pak nezakazoval žalovanému sjednat v rozhodném období smluvní úrok z prodlení. Pokud by soud dospěl k závěru, že smluvní ujednání obsažené v čl. 14.8 VOP+ZOP je absolutně neplatné pro rozpor se zákonem, neboť žalovaný nebyl oprávněn sjednat smluvní úrok z prodlení, nelze na něj hledět jako platné ujednání o smluvní pokutě. Navrhoval, aby odvolací soud výrok I. rozsudku soudu I. stupně změnil tak, že žaloba se zamítá i ohledně částky 18 431 779 Kč, a tomu přizpůsobil i výrok o nákladech řízení. Poukazoval též na to, že dne 5.11.2018 doplnil svoji obranu započtení uplatněnou vůči žalobnímu nároku č. 29, kde započtl svou pohledávku ve výši 1 217 391,69 Kč vyplývající z faktury č. 20080115 v důsledku čehož žalobní nárok č. 29 úrok z prodlení v daném rozsahu zanikl. V důsledku provedeného započtení

činí žalobní nárok (úrok z prodlení) 6 871 145,41 Kč. Soud I. stupně však nesprávně uvádí, že žalobní nárok č. 29 po provedeném započtení, činí 7 815 181,67 Kč, to znamená o 944 036,26 Kč více, než zjevně odpovídá výsledku předmětného početního úkonu. Uvedený rozdíl představuje zjevnou nesprávnost, tzv. chybu v počtech, která se samozřejmě následně promítá do všech tří výroků napadeného rozsudku. Dále v odvolání doplnil svou obranu započtení s tím, že v souběžném řízení vedeném pod sp.zn. 57C 2/2015 mezi žalobcem a žalovaným, kde se jedná o tutéž skutkovou věc lišící se jen tím, že údajné nároky vyplývají z jiného díla úseku dálnice D 47, uplatnil vůči žalobci taktéž obranu započtením. S ohledem na procesní průběh souběžného řízení se však ukázalo, že v části tam uplatněné obrany započtení žalovaný provedl započtení na žalobní nároky, které buď nikdy neexistovaly, nebo již zanikly pro splnění ještě před provedením započtení. Jedná se konkrétně o žalobní nároky č. 19 – 21, vůči kterým žalovaný nedůvodně uplatnil v rozsahu 1 960 372,53 pohledávku vyplývající z úhrady faktury žalobce č. 66000008. Žalovaný tak v tomto rozsahu stále disponuje pohledávkou, když existence a celková výše pohledávky z této faktury byla v předmětném řízení prokázána na soudním jednání dne 13.2.2019. Z důvodu započtení tak zcela zanikl ve zbývajícím rozsahu nárok č. 28. S odkazem na judikaturu NS ČR je započtení v odvolacím řízení možné. Navrhoval, aby odvolací soud změnil napadený rozsudek tak, že žalobu v celém rozsahu zamítne a přizná mu náklady řízení, popřípadě mu přizná náklady řízení podle úspěchu ve věci.

17. Pokud jde o odvolání žalobkyně, žalovaný se zcela ztotožnil s právním posouzením soudu I. stupně v napadeném rozsahu. Zdůraznil, že výrok o náhradě nákladů řízení je správný, neboť základním předmětem činnosti žalovaného je výkon vlastnictví práv státu k dálnicím a silnicím první třídy, zabezpečení správy a oprava dálnic a silnic první třídy a zabezpečení výstavby a modernizace těchto dálnic a silnic. Předmětná smlouva o dílo byla uzavřena v rámci činnosti žalovaného označené výše jako zabezpečování výstavby. Žalovaný však není profesně ani kapacitně vybaven k náležitému uplatňování svých práv před soudem, natož pak k obraně svých práv před neoprávněně uplatňovanými nároky zhotovitelů. Problematika řešená v předmětném řízení je natolik specifická a komplexní, že splňuje všechny znaky zmíněné judikatury Ústavního soudu a odůvodňuje účelnost nákladů vynaložených veřejnou institucí na právní zastoupení. O komplikovanosti problematiky svědčí i hodnota předmětného řízení, délka řízení a množství důkazního materiálu. Zdůraznil, že podstatná část řízení spočívá v řešení čistě právních otázek, obzvláště pak ve vztahu k započtení, o složitosti věci svědčí, že k dořešení předmětné problematiky musel kasačně zasáhnout i Nejvyšší soud, např. v rozsudku sp.zn. 32Cdo 545/2017 či 32Cdo 1630/2016. Navrhoval, aby odvolací soud potvrdil rozsudek v zamítavé části.
18. Pokud jde o námitku započtení vznesenou žalovaným v rámci odvolacího řízení, žalobkyně uváděla, že v rámci souběžného řízení bylo přihlédnuto k námitce započtení uplatněné žalovaným, kdy v důsledku této námítky došlo k zániku započítávané pohledávky oproti žalobcem tam uplatněným nárokům č. 19, 20 a 21. Pro úplnost dodávala, že rozsudek soudu I. stupně, kterým bylo provedeno předmětné započtení, byl v rámci odvolacího řízení změněn tak, že žaloba byla v plném rozsahu zamítnuta (viz rozsudek Městského soudu v Praze č.j. 29Co 220/2019-757 ze dne 18. července 2019). Důvodem zamítnutí byla skutečnost, že žalovaná částka v souběžném řízení byla žalovaným zaplácena, neboť v tomto řízení již došlo k vydání pravomocného rozhodnutí, kterým byly nároky uplatněné žalobcem přiznány a ten je zaplatil. Následně však Nejvyšší soud v rámci dovolacího řízení pravomocné rozhodnutí zrušil a věc vrátil soudu k dalšímu řízení. Soud žalobu zamítl se závěrem, že buď v okamžiku rozhodování odvolacího soudu nároky neexistovaly nebo neexistovaly od počátku, nebo došlo k jejich zániku uplatněním námítky započtení, provedené žalovaným nebo byly v plné výši uhrazeny. Z odůvodnění rozsudku odvolacího soudu vyplývá, že k jejich zániku mohlo dojít a došlo právě pro námitku započtení. Odkázal na rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 4 č.j. 57C 2/2015-652 a rozsudek Městského soudu v Praze č.j. 29Co

220/2019-757. Byl toho názoru, že k této námitce uplatněné v odvolacím řízení by neměl odvolací soud přihlídnout.

19. Z podnětu podaného odvolání přezkoumal odvolací soud napadený rozsudek včetně řízení, které předcházelo jeho vydání. Doplnil dokazování obsahem rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 17.1.2019, č.j. 57C 2/2015-652 a Městského soudu v Praze ze dne 18. července 2019, č.j. 29Co 220/2019-757 poté dospěl k závěru, že odvolání účastníků jsou z valné většiny nedůvodná.
20. Většina námitek uvedených v odvolání není způsobila otřást správností rozsudku soudu I. stupně, neboť jsou jen polemikou se skutkovými či právními závěry prvostupňového soudu, kterou odvolací soud nepovažuje za důvodnou. Skutková zjištění se opírají o provedené dokazování, jehož procesní korektnost není zpochybňována a opak neplyne ani z obsahu spisu. Provedené důkazy soud logickým způsobem zhodnotil v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů (§ 132 o.s.ř.), učinil jim odpovídající skutková zjištění, která přehledně vyjádřil v odůvodnění svého rozsudku (§ 157 odst. 2 o.s.ř.). Odvolací soud při přezkumu napadeného rozhodnutí ze skutkových zjištění soudu I. stupně vycházel a ztotožňuje se i s jeho právním posouzením věci. V tomto směru a pro stručnost odkazuje odvolací soud na pečlivé a rozsáhlé odůvodnění rozsudku soudu I. stupně, se kterým se v hlavních závěrech ztotožňuje a považuje je za věcně správné.
21. Pokud jde o možnost započtení a výklad ustanovení čl. 2.5 VOP, odvolací soud se s tímto nárokem vypořádal již ve svém zrušujícím usnesení ze dne 26. září 2017, č.j. 16Co 119/2017-444, když dospěl k závěru, že v tomto článku je řešen postup, kterým může objednatel nebo správce stavby započítávat pohledávky vzniklé na základě předmětné smlouvy o dílo a čl. 2.5 VOP se netýká zápočtu pohledávek vzniklých mezi účastníky z jiných smluv. Na tomto závěru odvolací soud trvá, a pokud tedy žalobce provedl započtení nároků, jež pro něj vyplývaly z rozhodčích nálezů v rozsudku uvedených, jednalo se o započtení důvodné. Soud I. stupně zcela správně dospěl k závěru, že je vázán skutkovými zjištěními i právním posouzením provedeným Rozhodčím soudem. Uzavřením rozhodčí doložky se účastníci vzdali práva přezkumu skutkových a hmotněprávních závěrů soudem. Rozhodčí řízení je pak zásadně jednoinstančním a úmyslem zákonodárce bylo vyloučit věcný přezkum rozhodčích nálezů. Smyslem rozhodčího řízení je pak právě rychlost a jednoinstančnost. Měl-li by soud následně přezkoumávat věcnou správnost rozhodčích nálezů, ztratila by úprava rozhodčího řízení jakýkoliv smysl. Soud I. stupně vyšel ze zjištění, že rozhodčí soud v předmětných rozhodčích řízeních provedl dokazování a posoudil nároky tam uplatněné (žalovaného) jako důvodné a jediným důvodem pro (částečné) zamítnutí žaloby byla úspěšně vznesená námitka promlčení. Odvolací soud souhlasí se závěrem soudu I. stupně, že k tomuto nároku není nutno dokazování opakovat a že je nutno vyjít i z odůvodnění předmětných rozhodčích nálezů. Nepodstatná je i skutečnost, že námitka započtení byla vznesena jen vůči jednomu z účastníků sdružení (EUROVIA CS, a.s.), neboť je na účastnících sdružení, aby si své finanční nároky mezi sebou vypořádali.
22. Pokud jde o námitky žalovaného, že nebyl dodržen postup při potvrzení dílčí platby, odvolací soud opětovně odkazuje na své výše zmíněné zrušující usnesení, kde se podrobně vypořádal s tím, že úkony, které správce stavby při předkládání krycích listů žalovaných učinil, splňovaly náležitosti potvrzení dílčí platby ve smyslu čl. 14.3 a 14.6 VOP a ZOP. V řízení bylo prokázáno, že tzv. prohlášení od samého počátku probíhalo tak, že správci stavby byl spolu s žádostí o potvrzení dílčí platby předán tzv. krycí list obsahující jednotlivé položky prohlášení ve smyslu čl. 14.3 VOP ve znění ZOP. S těmito listy pak správci stavby byly poskytovány další listiny, které svým obsahem představovaly tzv. podpůrné dokumenty ve smyslu čl. 14.3 VOP. V řízení též bylo prokázáno, že správce stavby nikdy žalobci žádné jiné potvrzení nevydával a ani potvrzení neodmítl, navíc žalovaný předmětné faktury následně bez dalšího uhradil, i když mnohdy opožděně. Pokud jde

tedy o prodlení žalovaného s úhradou faktur, vznikl žalobci nárok na úrok z prodlení v žalované výši.

23. Odvolací soud se shoduje taktéž se závěrem soudu I. stupně, že žalobci vznikl nárok i na zaplacení tzv. víceprací. Soud I. stupně zcela správně na základě provedeného dokazování dospěl k závěru, že se nejednalo o práce, které rozšiřovaly či měnily předmět plnění veřejné zakázky a vyžadovaly proto uskutečnění jakéhokoli zadávacího řízení. Jednalo se o práce, které bylo třeba ke splnění předmětu díla provést, když potřeba jejich provedení vznikla v průběhu zhotovování stavby (§ 23 odst. 7 písm. a/ zákona o veřejných zakázkách). Možnost těchto prací byla dohodnuta v čl. 14.1 a 13.1 VOP. Vícepráce a ceny za ně byly odsouhlaseny správcem stavby a v evidenčních listech byly označeny jako dodatky ke smlouvě a při jejich odsouhlasení byl dodržen postup dle smlouvy o dílo. Zaplacení víceprací ze strany žalovaného tak nelze považovat za zálohy nebo dílčí platby. Ostatně žalovaný neměl k provedené fakturaci žádné námitky, když jejich ocenění bylo provedeno v souladu s bodem 13.3 VOP. Žalobkyni vznikl tedy nárok i na proplacení těchto prací a jejich pozdní úhradou se žalovaný dostal do prodlení. Rozsudky NS ČR zmíněné žalovanou vycházejí z jiných skutkových zjištění a na danou věc je proto nelze aplikovat.
24. Soud I. stupně taktéž zcela správně posoudil ujednání obsažené v čl. 14.8 jako ujednání o smluvní pokutě. Pro tento závěr si obstaral dostatek skutkových zjištění. Vyšel z toho, že sice žalovaný mohl mít v úmyslu sjednat smluvní úroky z prodlení, ale v řízení přes poučení soudu neprokázal, že by tento úmysl byl žalobci znám. Soud vyložil toto ustanovení v souladu se zásadami stanovenými v § 262 obch. zák., přihlédl též k významu, které je přisuzováno určitému výrazu „finanční pokuta“ i k následnému chování účastníků. Sám žalovaný připustil, že nevědomky odsouhlasil v dohodě o narovnání, že se jedná o ujednání o smluvní pokutě. Taktéž v následných smlouvách uzavíraných mezi účastníky podle publikace FIDIC se již v tomto článku vyskytuje výraz smluvní pokuta. Předmětná skutková zjištění soud zcela správně posoudil dle § 266 odst. 2 a 3 obchodního zákoníku a uzavřel, že se jedná o dohodu o smluvní pokutě, kterou i shledal určitou a tudíž platnou. Jeho závěr, že žalobci vznikl nárok na úroky z prodlení i na smluvní pokutu považuje odvolací soud za správný.
25. Výši požadovaného nároku pak soud korigoval s ohledem na námitku započtení, když započtení posuzoval v souladu se zákonem i judikaturou Nejvyššího soudu.
26. V rámci odvolacího řízení uplatnil žalovaný nově námitku započtení na fakturu č. 28, vůči ní započítal částečně svůj zbylý nárok z faktury č. 6000008. Odvolací soud tuto námitku posoudil jako obranu, neboť jde o institut hmotného práva, jehož uplatnění zákon nekoncentruje do určitého stádia řízení. Tato námitka je přípustnou novotou ve smyslu § 205a odst. 1 písm. f) o.s.ř. Žalovaný se jí dovolal s odkazem na rozsudek Městského soudu v Praze, jež byl vydán po vydání napadeného rozsudku, jde tedy o přípustnou novotu ve smyslu citovaného ustanovení § 205a odst. 1 o.s.ř. Při posouzení důvodnosti této námitky vyšel odvolací soud z obsahu rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 4 č.j. 57C 2/2015-652, který sice započel část pohledávky z této faktury ve výši 1 960 372,53 Kč vůči žalobním nárokům č. 19 až 21 a v tomto rozsahu žalobu (mimo jiné) zamítl, nicméně Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 18. července 2019, č.j. 29Co 220/2019-757 rozsudek soudu ve vyhovujícím výroku změnil a žalobu zamítl a v zamítavém výroku potvrdil. Konstatoval, že žalovaná se podrobila pravomocnému rozsudku a vymáhanou částku zaplatila ke dni 31.10.2016. Následně byl pravomocný rozsudek zrušen usnesením Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 32 Cdo 545/2017. Dovedil, že žalobu je nutno v plném rozsahu zamítnout s tím odůvodněním „že žaloba nemůže mít úspěch, neboť žalobou uplatněné nároky žalobce proti žalovanému nyní neexistují v každém případě (tj. i v případě, že ke dni 31. 10. 2016 existovaly v plné výši, neboť v takovém případě byly zcela splněny dne 31. 10. 2016). Odvolací soud (senát 29 Co) proto vyhovující výrok rozsudku soudu I. stupně dle ust. § 220 odst. 1, písm. a) o. s. ř. změnil tak, že žalobu zamítl, a

zamítavý výrok rozsudku soudu I. stupně dle ust. § 219 o. s. ř. potvrdil jako věcně správný. Závěr o zániku závazků ke dni 31.10.2016 vztáhl i na výrok o zamítnutí žaloby, aniž se zabýval věcí samou. Z výše uvedeného vyplývá, že v souběžném řízení nebyla žaloba částečně zamítnuta z důvodu po zrušení rozsudku nově uplatněné námitky započtení, ale z důvodu, že se žalovaný podrobil pravomocnému posléze zrušenému rozsudku. Z toho plyne, že tuto část pohledávky lze opět k započtení použít a zároveň platí, že je uplatněna důvodně. Znovu odvolací soud zdůrazňuje, že k zamítnutí žaloby nedošlo z důvodů započtení ale podřízení se pravomocnému rozsudku.

27. Odvolací soud shledal oprávněnou námitku žalovaného, že soud I. stupně se dopustil početní chyby, pokud jde o výši žalobního nároku č. 29. Jedná se o početní chybu ve výši 944 036,26 Kč.
28. S ohledem na výše uvedené odvolací soud změnil rozsudek soudu I. stupně tak, že ve vyhovujícím výroku I., že zamítl žalobu i ohledně částky 2 758 373,30 Kč (početní chyba ve výši 944 036,26 Kč + důvodně uplatněná námitka započtení 1 960 372,53 Kč), jinak jej ve zbývajícím rozsahu jako věcně správný dle § 219 o.s.ř. potvrdil.
29. Výrok o nákladech řízení před soudem I. stupně i soudem odvolacím je odůvodněn § 224 odst. 1 a § 142 odst. 2 o.s.ř., když žalobkyně měla úspěch v rozsahu 38% a neúspěch v 62% a žalovanému tedy náleží náhrada nákladů ve výši 24%. Odvolací soud shledal náklady, jež vynaložil žalovaný za účelně vynaložené, neboť se sice jedná o státní příspěvkovou organizaci, nicméně spor byl značně skutkově i právně složitý, o tom svědčí i skutečnost, že jiná rozhodnutí mezi týmiž účastníky v obdobných věcech jsou opakovaně rušena dovolacím soudem. Žalovanému tak náleží účelně vynaložené náklady před soudem I. stupně ve výši 24% z 1 633 210 Kč, tedy částka 391 970,40 Kč. Před odvolacím soudem vznikly žalovanému účelně vynaložené náklady za 4 úkony právní služby z žalované částky po 60 780 Kč (odvolání, vyjádření k odvolání, 2x účast u odvolacího jednání), 4x 300 Kč a 21% DPH, celkem 295 627,20 Kč, 24% z této částky je 70 950,50 Kč. Celkem náleží žalovanému před soudy obou stupňů náklady ve výši 462 920,90 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je přípustné dovolání k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu I. stupně ve lhůtě dvou měsíců ode dne jeho doručení, avšak jen za splnění podmínek dle § 237 o.s.ř., tedy jestliže napadené rozhodnutí odvolacího soudu závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak.

Praha 5. května 2020

JUDr. Milan Chmelíček v.r.
předseda senátu